

Jeg fik ikke svaret hr. Frank Aaen i forrige omgang, hvor hr. Frank Aaen spurgte mig, om ikke vi i Venstre kunne føle en vis bitterhed over, at statsministeren sådan vandt på målstregen i sidste valgkamp, bl.a. ved at udstede løfter om, at forbeholdene ville stå fast før, under og efter, og jeg ved ikke hvad – tilsyneladende altid. Jeg skal ikke blande mig i den diskussion om løftebrud mellem venstrefløj og statsministeren, men kun sige, at det stænk af bitterhed, der måske nok føltes i Venstre, så ganske blev overskygget af glæden over, at statsministeren fulgte vores råd.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (DF):

Det kan jo egentlig undre lidt, at hr. Anders Fogh Rasmussen brugte en sådan, syntes jeg, lidt kort ordførertale til at prøve at gøre sig morsom på andres bekostning, og at hr. Anders Fogh Rasmussen ikke i stedet for i det her ordførerindlæg måske forsøgte at overbevise de mange tvivlere, der er i hans eget parti, eller dem, der direkte er modstandere – det må jo være lidt pinligt for hr. Anders Fogh Rasmussen, og dem er der jo en del af.

Så må jeg sige med hensyn til hr. Anders Fogh Rasmussens bemærkning om mig og Jyllands-Postens artikel: Det, det jo drejer sig om, og det er det, spørgsmålet hele tiden har gået på, er: Hvorfor i alverden skal vi have den folkeafstemning den 28. september? Svaret giver sig selv: Der er en regeringskonference i december i Nice, hvor der skal nogle temmelig gennemgribende traktatændringer til, og derefter vil det være endnu sværere for jasigerne at få euroen igennem. Men der kan vel næppe siges at være nogen form for folkekrav om at få denne her folkeafstemning. Det er jo udelukkende regeringen og ja-partierne, der vil trumfe det her igennem, selv om vi fik et løfte om, at der ville gå mange, mange år, inden vi skulle have den folkeafstemning.

Dansk Folkeparti vil hverken om 5, 10 eller 25 år anbefale et ja til euroen. Vi mener faktisk det med Danmarks selvstændighed, sådan som hr. Anders Fogh Rasmussen gjorde for en år-række tilbage. Men det kan naturligvis ikke falde os ind at binde fremtidige generationer, hvis der skulle være et folkekrav om at have en folkeafstemning, men det bliver aldrig med en anbefaling til et ja fra Dansk Folkepartis side.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg bemærkede, at hr. Anders Fogh Rasmussen gik uden om diskussionen om velfærd og ØMU'en. Det har været en vigtig diskussion og kræver måske en kommentar fra Venstre, fordi vi på en eller anden måde bliver hvirvlet ind i en velfærdsdiskussion omkring EU. Og der er jo ingen tvivl om, at Venstre og Socialdemokratiet ikke har den samme velfærdsmodel. Jeg ser i Weekendavisen, at en af Venstres unge løver, Martin Gertsen, siger: Vi vil jo gerne nøjes med at give tilskud til dem, der har behov: pose-damen, narkomanen, de psykisk syge, men vi er løbet durk ind i det problem, at vi er nødt til at forholde os til den socialdemokratiske velfærdsmodel.

Er det egentlig ikke også det, vi kommer til at diskutere i EU, nemlig velfærdsmodeller? Og er det ikke sådan, at den velfærdsmodel, man møder i EU, faktisk passer meget bedre til den velfærdsmodel, Venstre har, i forhold til den, som vi andre kan have, altså hvor vi i Danmark finansierer 70 pct. over skatterne, men hvor man i EU faktisk finansierer 70 pct. selv og kun 30 pct. over skatterne og dermed fordeler meget mindre? Vil Venstre ikke godt kunne finde støtte i de øvrige europæiske lande til den velfærdsmodel, som Venstre faktisk inderst inde gerne vil have?

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hr. Anders Fogh Rasmussen kommenterede ikke, hvordan det kunne være, at datoen blev fremrykket og statsministeren på den måde brød sit valglofte.

Jeg har et bud: Dansk EU-politik har jo været præget af salamitaktik. Jasiden har altid taget en lille skive ad gangen, og dette er den sidste skive, er der hver gang blevet sagt. Så lige pludselig så man Nicekonferencen om hjørnet i december, hvor der kan besluttes mere union og flertalsafgørelser til Bruxelles, og så var det, at man fra jasigernes side kunne se, at den næste salamiskive ville blive for tyk – for tyk til, at man kunne tro på, at danskerne ville spise den, og derfor var man nødt til at få den delt op i to. Derfor var man nødt til at tage den ene skive nu, nemlig euroen, og så kan den anden skive komme efter december.

Mit spørgsmål til hr. Anders Fogh Rasmussen er: Når nu Venstre er så forhåbet på, at vi skal gå med hele vejen, og at vi virkelig skal